

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie **K. K.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2015 r. wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 lipca 2001 r., utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2002 r.,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić wniosek;

2) kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć skazanego K.K.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 5 lipca 2001 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2002 r., , zostało skazanych 5 osób, w tym K. K., za dokonanie dwóch zabójstw zakwalifikowanych z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. Kasacje wniesione przez obrońców skazanych od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego Sąd Najwyższy oddalił postanowieniem z dnia 8 stycznia 2003 r., sygn. akt III KK 261/02.

Pismem z dnia 27 maja 2013 r. obrońca skazanych K. K. i M. C., powołując się na przepisy art. 540 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k., art. 547 § 2 k.p.k. oraz art. 544 § 2 k.p.k., złożył wniosek o wznowienie postępowania w opisaniej

wyżej sprawie tych skazanych oraz o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu – z uwagi na to, że w sprawie po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazani nie popełnili przypisanych im czynów. Dowodami tymi miały wówczas być:

- 1) nagranie rozmowy pomiędzy skazanym M. C. a skazanym w tej samej sprawie R. T., zarejestrowanej na dyktafonie, w której to rozmowie skazany R. T. m.in. wskazywał, że M. C. i K. K. nie brali udziału i nie byli na miejscu zdarzenia z dnia 11 października 1998 r., w czasie którego zostali zabici A. N. i S. N., że skazani ci są niewinni, zaś wyjaśnienia [...] będące jedynym dowodem sprawstwa skazanych objętych przedmiotowym wnioskiem o wznowienie postępowania są nieprawdziwe i zostały na współoskarżonych wymuszone przez funkcjonariuszy Policji prowadzących śledztwo w sprawie zabójstwa braci N. (dołączono transkrypt tej rozmowy),
- 2) zeznania świadka M. E., pracownika Kliniki [...], w rozmowie z którą w dniu 5 marca 2010 r. współskazany R.T. stwierdził, że skazani M. C. i K. K. są niewinni, zaś złożone przez niego wyjaśnienia obciążające w/w zostały uzyskane w drodze przymusu przez funkcjonariuszy prowadzących śledztwo (dołączono transkrypt tej rozmowy),
- 3) zeznania szeregu świadków.

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2013 r. (III KO 51/13) Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie postępowania wskazując, że wniosek złożony przez obrońcę skazanych K. K. i M. C., wbrew twierdzeniu autorki tego pisma, nie przytacza okoliczności, które nakazywałyby wznowienie postępowania w ich sprawie. W szczególności powołane, niekonsekwentne co do przebiegu zdarzenia, wypowiedzi skazanego R. T. po wydaniu prawomocnego wyroku, nie mogły być zdaniem Sądu Najwyższego uznane za nowy, nieznany przedtem sądom orzekającym dowód wskazujący w wysokim stopniu na niesłuszność skazania wymienionych osób.

Dnia 8 września 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy K. K. o wznowienie postępowania karnego zakończonego Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 lipca 2001 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu

Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2002 r. Podstawą tego wniosku obrońca uczynił art. 540 § 1 pkt 2 lit a) k.p.k. tj. okoliczność ujawnienia się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Jako owe nowe dowody obrońca wskazał (jednocześnie wnosząc o ich dopuszczenie):

- 1) zapis rozmowy z R. T. z dnia 5 marca 2010 r., w której wskazuje on, że ani K. K., ani M. C. nie brali udziału w przypisanej im zbrodni (dołączono transkrypt),
- 2) nagrania rozmowy M. C. z R. T. z dnia 5 marca 2010 r., które wedle oświadczenia obrony znajduje się w posiadaniu redakcji programu [...]telewizji Polsat, a z których także miałby wynikać fakt, że skazani K. i C. nie popełnili zbrodni na braciach N.,
- 3) zeznania szeregu świadków (w tym funkcjonariuszy prowadzących w tamtej sprawie śledztwo oraz współoskarżonych).

W odpowiedzi na powyższy wniosek Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o jego pozostawienie bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie niewątpliwie złożono powtórnie wniosek o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 5 lipca 2001 r., , utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2002 r.

Taka sytuacja od strony formalnej jest dopuszczalna przez przepisy k.p.k., gdyż z samej istoty przesłanek instytucji wznowienia postępowania wynika, że nowe dowody mogą pojawiać się w różnym czasie (np. z uwagi na rozwój nauki wpływającej na skuteczność technik kryminalistycznych). Podobnie ewentualne przestępstwa popełniane w związku postępowaniem głównym i mające wpływ na jego wynik mogą być ustalane w różnych postępowaniach sądowych na przestrzeni lat.

Jednocześnie żadnych wątpliwości nie budzi ugruntowany w judykaturze pogląd, w myśl którego nie jest dopuszczalne wniesienie ponownego wniosku o wznowienie, opartego na tej samej podstawie faktycznej, a więc na tych samych faktach i dowodach, które stanowiły już podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia w tym przedmiocie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada

2004 r., II KZ 37/04, lex 163209, z dnia 14 lutego 2007 r., III KO 78/06, lex 245347, z dnia 27 maja 2014 r.). Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 stycznia 2015 r. (III KO 75/14) „wszak wielokrotne rozpoznawanie tych samych podstaw wznowieniowych nie tylko pozostawałoby w kolizji z postępowaniem racjonalnym, ale wyraźnie klóciłoby się ze stanem zbliżonym do powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.”

Analiza owych nowych dowodów wskazywanych przez wnioskodawcę w niniejszej sprawie pozwala na przyjęcie, że w zakresie zapisu rozmowy pomiędzy skazanym T., a osobą o inicjałach M.E. jest to dokładnie ten sam dokument, który był już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w sprawie III KO 51/13 (rozmowa z M. E.). Natomiast nie jest jasne, jaki charakter ma owo nagranie będące w posiadaniu telewizji Polsat (żaden inny transkrypt nie został bowiem dołączony do wniosku). Sam wnioskodawca tego nie precyzuje, natomiast Prokurator Prokuratury Generalnej jedynie stawia przypuszczenie, że chodzić może o tę samą rozmowę (jednak nie wskazuje, o którą konkretnie).

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego pisze o rozmowie T. z dziennikarką, nie podaje jednak żadnych jej szczegółów, jedynie podkreślając, że podczas niej skazany identyfikuje prawdziwych współsprawców zabójstwa braci N., jako „chłopaków na kolarzówkach”, czyli rowerzystów bądź członków klubu kolarskiego. Taki opis znajduje się rzeczywiście, ale w transkrypcie nagrania rozmowy R. T. z M. C. dołączonej do wniosku o wznowienie w sprawie III KO 51/13, gdzie stwierdza on, że chodzi o „chłopaków na kolarzówkach” (k.63). Nagranie to (jak wynika z treści wniosku ze sprawy III KO 51/13) zostało przekazane przez dziennikarkę śledczą programu „[...]” emitowanego przez Telewizję Polsat zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnieniu przestępstwa i skutkowało wszczęciem w dniu 26 lutego 2013 r. przez Prokuraturę Okręgową śledztwa (sygn. V Ds. .../13). Stąd zapewne nieprecyzyjne stwierdzenie wnioskodawcy o nagraniu rozmowy z dziennikarką, które jest w posiadaniu Polsatu, podczas gdy chodzi o nagranie rozmowy pomiędzy skazanymi.

Powyższe prowadzi Sąd Najwyższy do wniosku, że obrona w aktualnie rozpatrywanej sprawie przytoczyła dokładnie te same dowody, który były już przedmiotem analiz Sądu Najwyższego w sprawie III KO 51/13. z drugiej zaś strony

powołała się na bliżej nieokreśloną „rozmowę z dziennikarką” oraz nagranie „z rozmowy z R. T. z dnia 5 marca 2010 r.” w żaden sposób nie wskazując jednak, w jakim zakresie owa rozmowa zawierała informacje odmienne, od ocenianych już przez Sąd Najwyższy zapisów rozmów R. T. z M. C. oraz M. E.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

kc